

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 3208/03
15.03.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Милене Саватић, председника већа, Јелене Ивановић и Наде Кљајевић, чланова већа, са саветником Маријана Тафра-Мирков, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца "АА" ког заступа пуномоћник АБ, против решења Министарства за привреду и приватизацију РС, Београд, Краља Милана 16, број 07-00-355/2003-01 од 1.8.2003. године (заведено код Агенције за приватизацију под бројем 871-2108/02 од 21.8.2003. године) у предмету приватизације у нејавној седници већа одржаној дана 15.3.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ УВАЖАВА и ПОНИШТАВА решење Министарства за привреду и приватизацију РС Београд бр. 07-00-355/2003-01 од 1.8.2003. године (заведено код Агенције за приватизацију под бројем 871-2108/02 од 21.8.2003. године).

Образложење

Оспореним решењем одбијен је приговор тужиоца на законитост спровођења поступка јавног тендера ради продаје 70% друштвеног капитала "ББ", као неоснован и потврђена одлука Агенције којом се тендерска продаја "ББ", проглашава неуспелом.

У тужби којом је покренуо управни спор, тужилац наводи да поступак продаје друштвеног капитала "ББ" није спроведен законито, јер по Уредби о продаји капитала имовине јавним тендером ("Службени гласник РС" бр. 45/01) која је била на снази у време објављивања јавног позива, није предвиђена могућност да се тендер прогласи неуспелим за случај да тендерска комисија не одобри резултате тендера које утврђује Агенција за приватизацију, затим да тендерска комисија не може по свом нахођењу да одлучује да ли ће одобрити или не, резултате тендера које утврђује Агенција за приватизацију и да се недавањем одобрења од стране ове комисије на одлуку Агенције о утврђивању резултата јавног тендера не могу елиминисати овлашћења Агенције за приватизацију дата по закону. Сматра и да је тендерска комисија била непрописано састављена, јер је члан ове комисије био и представник репрезентативног синдиката субјекта приватизације. Тужилац је предложио да Врховни суд Србије тужбу уважи и оспорено решење поништи, јер је повређен закон на његову штету.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао при разлозима из образложења оспореног решења и предложио да суд тужбу обије као неосновану.

Након оцене навода тужбе, одговора на тужбу, као и разматрања целокупних списа ове управне ствари а у смислу члана 39. став 1. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ" бр. 46/96), Врховни суд Србије је нашао да је тужба основана.

Из списа ове правне ствари несумњиво произилази да је дана 14.3.2003. године објављен јавни позив за учешће на јавном тендеру ради продаје 70% друштвеног капитала "ББ", по коме су се јавила три понуђача и то: "ВВ", затим тужилац и "ГГ". Понуда "ВВ", проглашена је неважећом и након тога Агенција за приватизацију је, након оцене преосталих понуда, донела одлуку о рангирању понуђача по којој је тужилац као понуђач рангиран на прво место. На седници тендерске комисије одржаној 18.7.2003. године, донета је одлука о неодобравању ове одлуке Агенције којом се тужилац рангира на прво место ранг листе понуђача за продају 70% друштвеног капитала "ББ", о чему је Агенција за приватизацију обавестила тужиоца, а он након тога уложио приговор на законитост спровођења поступка јавног тендера.

Одредбом члана 19. Уредбе о изменама и допунама Уредбе о продаји капитала имовине јавним тендером ("Службени гласник РС" бр. 59/2003) која је ступила на снагу 7.6.2003. године, прописано је да ако је поступак продаје друштвеног и државног капитала субјекта приватизације методом јавног тендера био у току на дан ступања на снагу ове уредбе, окончаће се по одредбама прописа који су били на снази на дан објављивања јавног позива за учешће на тендеру. Ово значи да се у овој управној ствари мора применити Уредба о продаји капитала имовине јавним тендером ("Службени гласник РС" бр. 45/2001). Ова Уредба не прописује децидирано шта ће се догодити са тендером уколико тендерска комисија не одобри резултате тендера утврђене у предлогу Агенције за приватизацију (ова правне празнина је отклоњена тек доношењем Уредбе о изменама и допунама Уредбе о продаји капитала и имовине јавним тендером "Службени гласник РС" бр. 59/2003), али без обзира на то неодобравање одлуке Агенције за приватизацију од стране комисије може за последицу да има једино доношење одлуке којом се тендер спровођења поступка јавног тендера проглашава неуспелим. Ова промена не одлажења која тендерској комисији која члан 39. Закона о

проглашава неуспелим. Ово произилази из овлашћења која тендерској комисији даје члан 29. Закона о приватизацији ("Службени гласник РС" бр. 38/01) и члан 3. Уредбе о продаји капитала имовине јавним тендером ("Службени гласник РС" бр. 45/01) која се састоје у праћењу спровођења и одобравању резултата тендера по предлогу Агенције.

Међутим, у конкретном случају основано се тужбом истиче да је оспорено решење незаконито, јер одлука тендерске комисије којом се не одобрава одлука Агенције за приватизацију о рангирању понуђача, не садржи разлоге о томе због чега се не одобрава предлог Агенције. Комисија јесте овлашћена да не одобри предлог ранг листе, али за такву своју одлуку мора да да разлоге без чије оцене Агенција није могла да донесе одлуку о проглашењу јавног тендера неуспелим. Одлука Агенције о проглашењу јавног тендера неуспелим такође мора да садржи не само констатацију у образложењу да Комисија не одобрава предлог Агенције, већ образложење о томе, на основу којих разлога Комисије, о неодобравању, Агенција тендер проглашава неуспелим. Како образложење одлуке Комисије уопште не садржи разлоге, већ само констатацију да је одлука о неодобравању рангирања донета "са три гласа против одобравања", учињена је повреда правила поступања која је имала битног утицаја на одлучивање, а она није отклоњена ни по приговору тужиоца на законитост спроведеног поступка приватизације пред туженим органом.

Поред наведеног приликом доношења оспореног решења, тужени орган је поступио противно члану 196. став 3. и 197. став 1. ЗУП-а. Одредбом члана 196. став 3. ЗУП-а предвиђено је да писмено решење мора да садржи увод, диспозитив, образложење, упуство о правном средству, назив органа са бројем и датумом решења, потпис службеног лица и печат органа. У случајевима предвиђеним законом или другим прописом, решење не мора садржавати поједине од тих делова...а чланом 197. став 1. ЗУП-а предвиђено је да увод решења садржи: назив органа који доноси решење, пропис о надлежности тог органа, име странке и њеног законског заступника или пуномоћника, ако га има и кратко означавање предмета поступка. Оспорено решење у уводу садржи назив органа који га доноси као и пропис о надлежности тог органа, али не садржи име странке (назив тужиоца) као ни име пуномоћника који у списима има достављена пуномоћја дата од стране законских заступника чланова конзорцијума, нити пак садржи кратко означавање предмета поступка. Такође иза упуства о правном средству, не садржи ни назив органа са бројем и датумом решења.

Имајући у виду све наведено Врховни суд Србије је нашао да је доношењем оспореног решења повређен закон на штету тужиоца, па је применом

одредби члана 38. став 2. у вези члана 41. став 2. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ" бр. 46/96) одлучио као у диспозитиву пресуде, а правно схватање и примедбе овог суда обавезни су за тужени орган на основу члана 61. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

Дана 15.3.2006. године, У. бр. 3208/03

Записничар, Председник већа-судија,

Маријана Тафра-Мирков, с.р. Милена Саватић,с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

МН